

Z OBSAHU	Eucharistie – zdroj života Církve. Katecheze Svatého otce Františka	04
	Nový začátek: Svatý Hippolyt Římský	07
	Jako muže a ženu je stvořil. Církevní magisterium k genderu	08
	Dítě na okraji společnosti. Dítě a falešná solidarita	10

TRADICE OTCŮ

Z komentáře svatého Řehoře Velikého ke knize Job († 604)

Přeji si, abyste byli zběhlí v dobrém, ale nezkušení ve zlém, napomíná Pavel učedníky. A dále říká: Přestaňte být co do soudnosti jako malé děti! Co se týká špatnosti, v tom at' jste jako nemluvíata.

Také sama Pravda přikazuje učedníkům: *Buďte opatrní jako hadi a bezelstní jako holubice.* Obojí tak nutně spojil v jediné napomenutí: aby zchytralost hada podpořila bezelstnost holubice, a naopak prostota holubice aby mírnila hadí lstivost.

Proto Duch Svatý nezjevil lidem svou přítomnost jen v podobě holubice, ale i ohněm. Holubice totiž znázorňuje prostotu, oheň horlivost. Ukazuje se nám tedy v holubici i v ohni: neboť ti, kdo jsou plni Ducha, stojí ve službách mírnosti a prostoty, ale s horlivostí a přímostí vzplanou proti hříchům těch, kdo páchají zlo.

Člověk bezúhonný, poctivý a bohobojný se varuje zlého. Každý, kdo směřuje k věčné vlasti, žije nepochybně jako člověk bezúhonný a poctivý. Bezúhonný v jednání, poctivý ve víře; bezúhonný v pozemském dobru, poctivý ve vznešených věcech, které zakouší v hloubi srdce. Někteří lidé totiž nejsou bezúhonní při konání dobrých skutků, protože za ně nehledají vnitřní odměnu, ale vnější uznání. A proto správně říká moudrý muž: *Běda hříšniku, který kráčí po dvou cestách.* Po dvojí cestě vchází jako hříšník ten, kdo sice svými skutky koná něco Božího, ale jeho smýšlení je světské.

Dobře je také řečeno: *Člověk bohobojný se varuje zlého.* Neboť svatá Církev vyvolených začíná cesty své bezúhonností a poctivostí bázní, ale dovršuje je láskou. V Církvi svatě platí, že se zlem se zásadně rozejdeme tehdy, když se z lásky k Bohu rozhodneme, že již nechceme hřešit.

Mistr z Horního Porýní: Panna v rajské zahradě (15. stol.). Foto: Wikimedia Commons

Kultura smrti

Adventní pastýřský list slovenských biskupů varující před genderovou ideologií v Česku narazil. Neohradily se však feministky, zato se ozvali sociologičtí pastýři – *Societas Peregrini*, které rozčílil drsný odsudek a tvrdá slova. Dnešní maloměšťácký, rozuměj zabydlený kompromis s politickou korektností nechce trpět konfliktem, chce žít v klidu, a proto mlčí. Biblické varování je děsivé. Jak by se proroci tvářili na výtku z nedostatku tolerance a prostoru pro dialog? Snášenlivý dialog má smysl tváří v tvář konkrétnímu člověku. Žádný postulát, teze, či tvrzení nemůže být z principu tolerantní – může být ale vágní, rozředěnou, bezobsažnou frází. A není to snad právě křesťanství, které rozlišuje mezi provinilcem a proviněním, nevyplyvá z takového

pojetí, že hříšníka třeba milovat a hřích nenávidět?

Peregrini tvrdí, že list „ztotožňuje hnutí za emancipaci žen, rovnost pohlaví a vědecké obory gender s kulturou smrti... , že jde o paušalizující odsudek... a už vůbec nelze ztotožňovat spojení ‚genderová ideologie‘ s útokem na rodinu či ateismem. ... jde jen o odstranění genderových nerovností.“

Pozor, politická a společenská emancipace byla už dávno dokonána, ženy mají stejná občanská práva, mohou volit, dědit, studovat, pracovat, bydlet, kde chtějí, i vybírat si životního partnera, rozvádět se atd. atp. Zbývá už jen do důsledku neproveditelné zavedení zaměstnaneckých kvót. Patriarchát skončil.

Dokončení na str. 2

Foto: TS ČBK

Papež František se setkal s českými biskupy

Ve dnech 11.–17. února 2014 se uskutečnila cesta patnácti českých a moravských biskupů do Říma nazvaná *Ad limina apostolorum* („K prahům apoštolů“). Součástí programu bylo setkání s papežem Františkem, jednání na vatikánských úřadech o Církvi v České republice, mše svatá v hlavních římských bazilikách nebo modlitba u pomníku Jana Palacha v Římě. Během generální audience ve středu 12. února papež požehnal korunky k staroboleslavskému Palladiu země české a korunu pro sochu olešnické Panny Marie. Biskupy na cestě doprovázelo na 300 českých poutníků.

V pátek 14. února přijal papež František otce biskupy na soukromé audienci, při níž předal české Církvi některá doporučení ohledně pastorace, dialogu s nevěřícími, poslání biskupa nebo ekonomických záležitostí.

„Zatímco po dlouhý čas Církev ve vaší zemi utlačovaly režimy založené na ideologiích popírajících lidskou důstojnost a svobodu, dnes se musíte vypořádávat s jinými nástrahami, kupříkladu se sekularismem a relativismem,“ uvedl papež s tím, že je potřebný konstruktivní dialog se všemi lidmi, i s těmi, kdo jsou vzdáleni jakémukoli náboženskému citění. „Kéž jsou vždy křesťanská společenství místem přijetí, otevřené a klidné konfrontace, kéž jsou tvůrci smíření a pokoje, podnětem pro celou společnost, aby se zaměřila na obecné dobro a pozornost vůči nejpotřebnějším, kéž přispívají ke kultuře setkávání,“ dodal.

František také vyzval k podpoře rodin, vyzdvihl potřebu kvalifikované přítomnosti Církve ve školství a kultuře a zdůraznil nutnost formovat laiky ke spolupráci na obnově a růstu Církve. V souvislosti s ekonomickými záležitostmi připomněl, že je nutné zajistit základní prostředky pro život a službu Církve a svobodu k pastorační činnosti a vyzval k uvážlivému a transparentnímu spravování majetku.

V závěru papež poprosil biskupy o modlitbu a udělil požehnání českým a moravským věřícím.

TS ČBK

Dokončení ze str. 1

Zato u tzv. genderových studií je všudypřítomný jeden princip, jedno zásadní a nepominutelné dogma, bez něhož by celé učení ztratilo smysl. „Nikdo se nerodí jako žena, ženou se stává.“ (Simone de Beauvoir, 1949). Rozlišení mezi pohlavím (sexem) a sociální konstrukcí (genderem) znamená, že kulturní artefakt – společností vyžadovaná ženskost, jisté chování, vlastnosti, ctnosti, oblečení, příklon k ženskému povolání i společenské postavení, čili vše, co stanoví ideál té které společnosti, je proměnlivé a nevyplývá přímočaře ve své variabilitě z toho, že se někdo narodí jako žena nebo muž.

Gender nelze beztrápně nahradit vlastní libovolnou sexualitou bez ontologického vztahu k tělesnosti a jestliže se žena odhaluje bez sakrálního příslibu matky, milenky, sestry a pomocnice, nemůže vzbudit u muže ochranný instinkt a civilizovat ho, zvláště když společnost přestala být normativní a je založena na individuálních právech a nároku na absolutní svobodu. Proto mluví moderní sociobiologie a psychologie o bezprizornosti mužů a oslabené ženské přitažlivosti. Feministická studia napadají komplementaritu, a tím i rodinnou spolupráci vyplývající z odlišnosti mužské a ženské role. Takhle vzniká „tekutá láska“ (Z. Bauman), přelétavé vztahy, které přetěžují sex a marně hledají zakotvení. Společnost vymírá.

Není divu, že slovenští biskupové mluví o kultuře smrti.

*Alexander Tomský
publicista, politolog a nakladatel*

Princ Charles odsoudil pronásledování blízkovýchodních křesťanů

Britský následník trůnu princ Charles vyzval k mezinárodní podpoře křesťanských komunit na Blízkém východě, které se v posledních letech staly terčem útoků islámských fundamentalistů: „Nemůžeme přehlížet skutečnost, že křesťané na Blízkém východě jsou stále častěji záměrně napadáni fundamentalistickými islamistickými milicemi. Křesťanství se na Blízkém východě zrodilo a my nesmíme zapomenout na naše blízkovýchodní bratry a sestry v Kristu.“

„Dvacet let se snažím budovat mosty mezi islámem a křesťanstvím a rozptýlit nevědomost a nedorozumění,“ dodal. „Nyní jsme se však bezpochyby dostali do krize, kdy jsou mosty rychle a záměrně ničeny těmi, kdo na tom mají osobní zájem. A dosahují toho prostřednictvím zastrasování, falešných obvinění a organizovaného pronásledování, včetně nynějšího pronásledování křesťanských komunit na Blízkém východě... západní křesťané by se měli vroucně modlit za tyto své souvěrce.“

Catholic Culture

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Francouzský prezident Hollande po protestech ustoupil od rodinné politiky

Francouzská socialistická vláda upustila od plánů novelizovat v letošním roce zákon o rodině. K tomuto rozhodnutí došlo po obrovských protestech konzervativců proti reformám ve prospěch homosexuálů, které podle nich poškozují tradiční rodinu.

O víkendu 1.–2. února 2014 se v Paříži a Lyonu sešlo více než 100 tisíc demonstrantů, mezi nimiž bylo mnoho katolíků, ale i muslimové, aby dali najevo trvajícím rozhořčení kvůli legalizaci manželství homosexuálů v loňském roce a naléhali na vládu, aby nezacházela ještě dál a neumožňovala homosexuálům mít děti.

Vůdci protestů obvinili vládu z „rodinofobie“ a řekli, že vládní záruky, že zákon o rodině nebude tyto reformy obsahovat, jsou lži. Francouzské právo umožňuje asistovanou reprodukci pouze manželským pářím, které se potýkají s neplodností.

To, že vláda ustoupila, naznačuje, že se snaží zabránit dalším konfliktům se stále více frustrovanými středo-pravicovými voliči. Hollande si kvůli rozhodnutí odložit návrh zákona o rodině vysloužil kritiku jak od pravice, tak od levice. Christian Jacob, vůdce parlamentní opoziční strany UMP, řekl, že „vláda dospěla od zmatku k panice“, a vyzval ji, aby celý návrh zákona o rodině zahodila. Noel Mamere, poslanec strany zelených, kteří jsou spojenci Hollandových socialistů, obvinil vládu, že ustoupila „reakcionářům“, a odložení zákona o rodině podle něj „svědčí o velké křehkosti a zranitelnosti této vlády“.

Ačkoli se navzdory několika masovým protestům v loňském roce nepodařilo zabránit socialistické většině v přijetí zákona o manželství osob stejného pohlaví, konflikt mobilizoval mnoho příslušníků francouzské střední třídy, kteří sice přijali občanské svazky homosexuálů, ale domnívají se, že vláda s manželstvím homosexuálů zašla už příliš daleko.

Tyto rodiny se v neděli připojily k dalším, které se rozhodně staví proti hodinám genderové rovnosti na státních základních školách, o nichž říkají, že budou mást sexuální identitu jejich dětí výukou tzv. genderové teorie. Ministr vnitra Manuel Valls je v neděli ještě více rozhněval svým komentářem, kdy tyto demonstranty hodil do jednoho pytle s násilnickými krajně pravicovými radikály a antisemity, kteří protestovali před týdnem.

CNS

Belgický parlament schválil eutanazii dětí!

Parlament Belgie přijal ve čtvrtek 13. února 2014 zákon, který umožňuje eutanazii nevléčitelně nemocných dětí do 18 let. Dolní komora belgického parlamentu zákon schválila 86 hlasy. 44 poslanců hlasovalo proti, 12 se zdrželo. Zákon bude předložen belgickému králi k podpisu.

Zákon znamená v Belgii rozšíření eutanazie, která je zde dostupná pro dospělé již od roku 2002. Statistiky Federální kontrolní komise uvádějí, že počet žádostí o eutanazii v Belgii trvale stoupá. V průměru je měsíčně zaznamenáno na 90 žádostí. Nejčastěji o eutanazii žádají muži ve věku 60 až 75 let.

S podnětem umožnit eutanazii nezletilým přišlo šestnáct pediatrů s tím, že „i smrtelně nemocné děti mají mít možnost odejít ze života“. Eutanazie by měla být praktikována na všech dětech, které s ní souhlasí, a za souhlasu jejich rodičů, kromě případů psychiatrických onemocnění. Další podmínkou je, že půjde o děti vážně a nevléčitelně nemocné, které mají podle všech předpokladů brzy zemřít.

Zákon je tedy nyní v rukou belgického krále Philippa. Evropská zastánci práva na život vyzývají všechny občany, kterým není osud těchto dětí a rodin lhostejný, aby podpořili petici adresovanou belgickému králi.

RC, HPŽ ČR

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

SLOVO KNĚZE

Je před svátkem Stolce svatého apoštola Petra. Příležitost uvědomit si naše sepětí s Petrovým nástupcem a také možnost poděkovat Bohu za papeže, za to že nám právě v něm dává viditelné znamení jednoty Božího lidu a přítomnosti pravé Kristovy Církve.

Petrův stolec je skutečným majákem pro křesťany i pro ty, kdo se Kristu teprve blíží. Vrhá neomylné světlo na Bohem zjevené pravdy a tajemství víry. Svítí všem v bouřích pochybností, nejistot i temnot hříchu. Pán sám si to tak přál, a proto Šimona nazval Petrem – Skálou Církve (Mt 16,18), svěřil mu klíče od nebeského království (16,19), učinil ho pastýřem celého společenství křesťanů (Jan 21,15–17) a dal příkaz utvrzovat bratry ve víře (Lk 22,32).

Kterýkoli křesťan může někdy řešit otázku: Jsem v té pravé církvi, v tom pravém společenství Kristově? Každý, kdo uvěřil v Krista, se může právem ptát: A která z těch četných církví je ta správná? Ke kterému společenství křesťanů se mám přidat? Vždyť jsou mezi nimi rozdíly jak v nauce, tak v morálce, ... i v projevování lásky. A přitom Církve živého Boha má být sloupem a oporou pravdy (1 Tim 3,15).

Pán Ježíš se smutkem předvídal rozdělení křesťanů i všechny takovéto otázky. Nám ku pomoci ustanovil viditelnou hlavu své Církve, svého náměstka na zemi, a to jak pro apoštolskou dobu (Petra), tak pro všechny doby (jeho nástupce – římské biskupy). Svěřená moc klíče, pastýřská služba všem i utvrzování v pravé víře má přece trvat až do Pánova příchodu, neboť brány pekelné ji nepřemohou (Mt 16,18).

A tak, kde je papež, tam je Kristova Církve. Tam je i opora a plnost pravdy. Tam je ochrana a bezpečí spásy. Díky Pánu za toto jasné, všem srozumitelné znamení. Děkujme Bohu za dar papežského primátu – maják svítící ve tmě – a prosme ho za Svatého otce Františka, tak jako on prosí a obětuje se za nás.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
dominikánský kněz,
magistr noviců

SVÁTEK

Z čítanky „Víra Církve“ sestavené z textů Josepha Ratzingera

Foto: <http://geographicallyyours.blogspot.cz>

Církev dává lidem svátek, a to je něco jiného než volný čas [...]. Prostě nicnedělání žádný svátek nevytváří. To je jeden z problémů dnešní společnosti, která je sice přesycena zbožňováním práce, která však to druhé, což by byla svoboda, vytržení z všednosti, nemůže najít, takže pro ni volný čas pomalu začíná být hroživější a nepříjemnější než práce. Co ale dělá svátek? Právě to, že se to nezakládá na našem vlastním rozhodnutí; ne něco vytvořené člověkem samým, nýbrž něco, co je nám předem dáno, co pochází ze zmocnění, jež my sami nevyslovíme.

K svátku patří, že to není nic libovolného; je to něco, co sami neuděláme, co je nám dáno. A dále: k svátku patří

realita, jež je nám poskytnuta, a jež tím z pouhé pauzy vytváří skutečnost jiného druhu. A konečně je třeba uvést třetí: toto jiné může být svátkem ve vlastním smyslu jen tehdy, když spočívá na zmocnění k radosti. Svátek je výrazem toho, že jsme svůj čas nedostali pouze z pohybu hvězd, nýbrž od lidí, kteří žili před námi a milovali a trpěli – že tedy čas člověka je lidským časem. Hlouběji je to výraz toho, že svůj čas koneckonců dostáváme od Toho, který nese veškerenstvo. Je to vstup něčeho zcela jiného do našeho života, znamení toho, že nejsme na tomto světě sami.

<http://www.dbk-shop.de>
Přeložil P. Josef Koláček SJ

EUCHARISTIE – ZDROJ ŽIVOTA CÍRKVE

Z katechezí Svatého otce Františka na generální audienci

Poslední z třetice iniciačních svátostí je eucharistie. V této svátosti lásky, jež je vrcholným díkůvzdáním Otci za dar jeho Syna, pramení každá autentická cesta víry, společenství a svědectví.

Eucharistie tvoří spolu se křtem a biřmováním jádro „křesťanské iniciace“ a je zdrojem samotného života Církve. V této svátosti lásky totiž pramení každá autentická cesta víry, společenství a svědectví.

Již to, co vidíme, když se shromažďujeme ke slavení eucharistie, nám umožňuje vytyčit, co se chystáme prožívat. Ve středu prostoru určeného ke slavení je oltář, stůl pokrytý plátnem, což navozuje dojem hostiny. U stolu je kříž, který ukazuje, že se na tomto oltáři přináší oběť Kristova. On je duchovním pokrmem, kterého se nám tam dostává pod způsoby chleba a vína. Vedle obětního stolu je ambon, tedy místo, odkud se hlásá Boží slovo – shromažďujeme se, abychom naslouchali Pánu, který promlouvá

skrze Písmo svaté, a že pokrmem, který tam dostáváme, je také jeho Slovo.

Slovo a Chléb se ve mši stávají jedním celkem jako v Poslední večeři, kdy se všechna Ježíšova slova, všechna znamení, která učinil, kondenzovala v gestu lámání chleba a podávání kalicha, které předjímalo oběť kříže, a ve slovech: „Vezměte a jezte, toto je moje tělo... Vezměte, pijte, to je kalich mé krve.“

Ježíšovo gesto při Poslední večeři je nejzajímavějším díkůvzdáním Otci za jeho lásku a jeho milosrdenství. „Díkůvzdání“ se řecky řekne „eucharistie“. Proto se tato svátost nazývá eucharistie. Je vrcholným díkůvzdáním Otci, který nás tolik miloval, že nám z lásky dal svého Syna. Výraz „eucharistie“ v sobě proto zahrnuje celé

toto gesto, které je gestem Boha a zároveň člověka, gestem Ježíše Krista, právěho Boha a právěho člověka.

Památka Ježíšovy Paschy

Slavení eucharistie je tedy mnohem víc než pouhá hostina: je vlastní památkou Ježíšovy Paschy, ústředního tajemství spásy. „Památka“ neznamena jen vzpomínku, pouhou připomínku, nýbrž skutečnost, že kdykoli slavíme tuto svátost, účastníme se tajemství umučení, smrti a vzkříšení Krista. Eucharistie je vrcholem spásonosného Božího činu: Pán Ježíš se stává chlebem lámaným pro nás, neboť nás obdařuje svým milosrdenstvím a svou láskou, takže obnovuje naše srdce, naše bytí a způsob, kterým se vztahujeme

k němu a k bratrům. Proto se přijímání této svátosti nazývá *komunio*. Mocí Ducha Svatého nás účast na eucharistickém stole jedinečně a hluboce připodobňuje Kristu a dává nám již nyní předběžně zakoušet plné společenství s Otcem, které bude charakterizovat nebeskou hostinu, kde se budeme se všemi svatými radovat z kontemplace Boha tváří v tvář.

Nedělní mše svatá

Nikdy nemůžeme Pánu za dar eucharistie dostatečně poděkovat! Je to veliký dar, a proto je velmi důležité účastnit se nedělní mše. Jít na mši, nejenom se modlit, ale také přijímat eucharistii, chléb, který je tělem Ježíše Krista, jenž nám dává spásu, odpouští nám a sjednocuje nás s Otcem. Je krásné to činit! Jdeme na mši každou neděli, protože je to den Pánova zmrtvýchvstání. Proto je neděle pro nás tolik důležitá. V eucharistii vnímáme vlastní příslušnost k Církvi, Božímu lidu, Božímu Tělu, k Ježíši Kristu. Nikdy nedokážeme pochopit veškerou její hodnotu a bohatství. Prosme proto Pána, aby tato svátost v Církvi nadále uchovávala jeho živou přítomnost a ztvárňovala naše společenství v lásce a sdílení podle srdce Otcova.

Položme si nyní otázku, jak žijeme eucharistií? Když jdeme v neděli na mši, jak ji prožíváme? Je to jen slavnostní chvíle, ustálená tradice, příležitost k setkání nebo k pocitu uspokojení, anebo je něčím víc? To, jak prožíváme eucharistii, můžeme zhodnotit pomocí tří ukazatelů.

Starost o bližní

Prvním ukazatelem je způsob, jak se díváme na druhé a jak o nich uvažujeme. V eucharistii Kristus vždy nově uskutečňuje sebedarování, které dokonal na kříži. Celý jeho život je činem naprostého sdílení se z lásky. Proto rád pobýval s učedníky a lidmi, které poznal. Sdílel s nimi jejich tužby, problémy a vše, co hýbalo jejich duší a životem. Když se nyní účastníme mše svaté, setkáváme se s muži a ženami všeho druhu: mladými, starými, dětmi, chudými, dobře postavenými, místními nebo cizinci, celými rodinami nebo jednotlivci... Vede mne však eucharistie, kterou slavím, k tomu, abych všechny vnímal jako opravdové bratry a sestry? Posiluje ve mně schopnost radovat se s radujícími

a plakat s plačícími? Pohání mne k tomu, abych se vydal za chudými, nemocnými a vytlačeními na okraj? Pomáhá mi rozpoznat v nich Ježíšovu tvář?

Všichni jdeme na mši, protože máme rádi Ježíše a chceme v eucharistii mít společenství v jeho umučení a vzkříšení. Máme však rádi bratry a sestry, kteří jsou v nouzi, jak to žádá Ježíš? Dělán si starost, jak pomoci potřebným? Anebo jsem trochu lhostejný? Anebo se zajímám jen o podružné věci? Musíme mít starost

Žijme eucharistií v duchu víry, modlitby, odpuštění, pokání, sdílené radosti i starosti o potřebné bratry a sestry v jistotě, že Pán splní, co nám přislíbil: věčný život!

o své bratry a sestry, kteří jsou v nouzi. Prosme Ježíše, kterého přijímáme v eucharistii, ať nám pomůže pomáhat jim.

Milost odpuštění

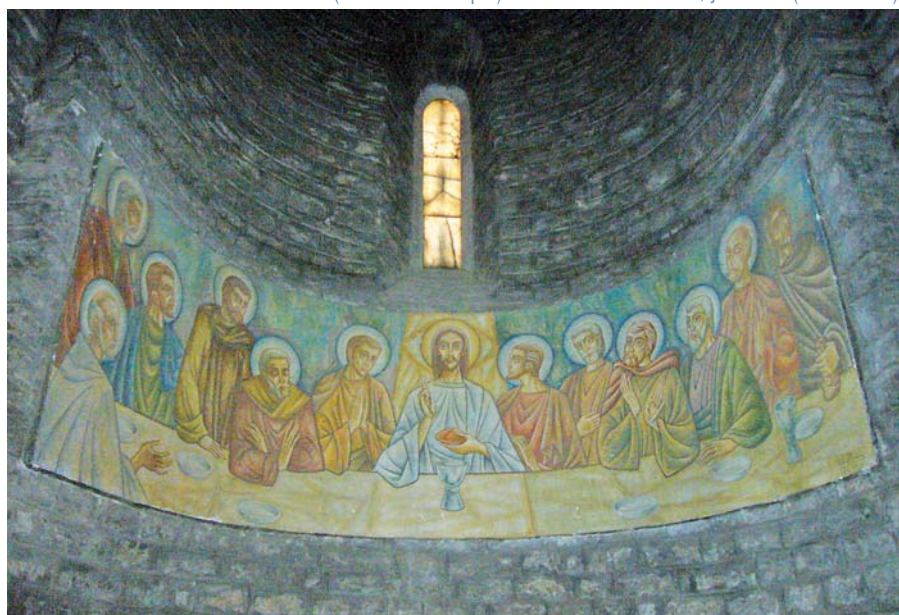
Druhým velmi důležitým ukazatelem je milost zkušenosti odpuštění i ochoty odpouštět. Občas se někdo zeptá: „Proč by se mělo chodit do kostela, když ten, co bývá na mši pravidelně, je stejným hříš-

níkem jako druzí?“ Kolikrát jen jsme to slyšeli? A vskutku, kdo slaví eucharistii, nečiní tak proto, že se považuje za lepšího nebo se chce jevit lepším než druzí, nýbrž právě proto, že stále cítí nutnost být přijat a znovuzrozen milosrdenstvím Boha, učiněného tělem v Ježíši Kristu. Pokud kdokoli z nás necítí potřebu Božího milosrdenství, necítí se být hříšníkem, ať raději na mši nechodí. Chodíme na mši, protože jsme hříšníci, a chceme obdržet Boží odpuštění a mít účast na Ježíšově vykoupení a na jeho odpuštění. Ono „Vyznávám se“, které pronášíme na začátku, není jen formalita, nýbrž pravý úkon lítosti! Já jsem hříšník a vyznávám – tak začíná mše. Nikdy nesmíme zapomenout, že Ježíšova Poslední večeře se konala v „tu noc, kdy byl zrazen“ (1 Kor 11,23). V onom chlebu a vínu, které obětujeme a kolem nichž se shromažďujeme, se pokaždé obnovuje Kristův dar těla a krve na odpuštění našich hříchů. Musíme jít na mši pokorně jako hříšníci a Pán nám uděluje smíření.

Eucharistie a život společenství

Poslední cenný ukazatel nám nabízí vztah mezi slavením eucharistie a životem našich křesťanských společenství. Vždycky je třeba mít na paměti, že eucharistie není něčím, co děláme my; není nějakým naším připomenutím toho, co Ježíš řekl a učinil. Nikoli. Je to vlastní čin Ježíšův! Kristus působí a je na oltáři. Je to dar

Poslední večeře (Santa Maria de Ripoll). Foto: Wikimedia Commons, Jordiferrer (CC BY-SA 3.0)

Krista, který se zpřítomňuje a shromažďuje nás kolem sebe, aby nás sytil svým Slovem a životem. To znamená, že samo poslání a totožnost Církve pramení odtud, z eucharistie, tam dostávají podobu. Liturgie se může jevit bezchybnou a krásnou z vnějšího hlediska, ale pokud nás nevede na setkání s Ježíšem Kristem, je zde riziko, že nepřinese našemu srdci a naše-

mu životu žádnou výživu. Kristus však skrze eucharistii chce vstoupit do naší existence a prostoupit jí svojí milostí, aby v každém křesťanském společenství byla spojitost mezi liturgií a životem.

Srdce se naplňuje důvěrou a nadějí, pomyslíme-li na Ježíšova slova podaná v Janově evangeliu: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho

vzkřísím v poslední den (Jan 6,54). Žijme eucharistií v duchu víry, modlitby, odpuštění, pokání, sdílené radosti i starosti o potřebné bratry a sestry v jistotě, že Pán splní, co nám přislíbil: věčný život! Ať se tak stane.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Kráceno, mezititulky redakce)*

FELIX CULPA, ALE CULPA

Bylo to smutné výročí. Z rádiového archivu jsem znovu vyslechl promluvu Benedikta XVI. ke kardinálům, v níž ohlašuje svůj odchod. Nikoli do Domu Otčova, jako blahoslavený Jan Pavel II., nýbrž do ústraní. Nebyla to žádná revoluce, otevření nových perspektiv, ale den hanby pro současnou církev. Ani v nejmenším nechci zpochybňovat papežovo rozhodnutí. Benedikt XVI. měl právo uznat ve svém svědomí před Bohem, že už nemá sil dobře plnit Petrovu službu. Příliš rychle se však zapomnělo, v jakých podmínkách ji musel plnit a kolik ho to stálo sil. Od prvních chvil pontifikátu měl v Církvi silnou opozici. Někteří se mu otevřeně protivili. Jiní hráli na přežití. A ještě další jeho činnost inteligentně sabotovali. Ve Vatikánu se stal obětí spiknutí, halasné aféry vatileaks. Připomínat znovu viníky je zbytečné. Nejednou jsem o tom psal. A konec konců, pro každého z nás je výročí jeho rezignace dobrou příležitostí k pokání.

Jak tomu bylo v dějinách už mnohokrát, Pán Bůh může lidský hřích přetvořit v dobro ještě větší. Felix culpa. Máme papeže Františka, který může v očišťování Církve zajít ještě dál než Benedikt. Ačkoli byl Joseph Ratzinger nazýván *pancerkardinálem*, byl pro takový úkol příliš mírný. František má jiný temperament, udělá to rychleji a radikálněji, ač možná za cenu určitých přehmatů. Církev však naléhavě potřebuje očistu a věrohodnost. Nový papež v tom může sehrát nezastupitelnou roli.

Některé výroky spontánního papeže Františka nicméně mohou udivit, nebo dokonce zabolet. Vezměme si například střední papežovo setkání s argentin-

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Církev naléhavě potřebuje očistu a věrohodnost. Papež František v tom může sehrát nezastupitelnou roli.

skými uprchlíky ve Švédsku. Vybásnili před Františkem, jak skvělého přijetí se jim dostalo v nové vlasti a papež z toho vyvodil příliš dalekosáhlé důsledky: veřejně pochválil Švédsko a ukázal na ně jako na vzor uzavírají, že právě proto Bůh požehnal tuto zemi blahobytem. Měli bychom však mít na paměti, že křesťanští přistěhovalci, například Poláci, mají ve Švédsku zcela jinou zkušenost než argentinští komunisti. Jejich děti jsou podrobovány ideologické indoktrinaci, běžně lámou jejich svědomí, propouštějí

je z práce např. za odmítnutí účastnit se na interrupci. Takové Švédsko si jistě papežskou pochvalu nezaslouží a člověka napadne, že by bylo dobré lépe vážit slova.

Jiným příkladem může být papežův postoj k tradicionalistům a milovníkům staré liturgie. František se k nim staví tak trochu macešsky. Nežřídko je – bez udání důvodů – označuje za pelagiány. Poprvé o nich František otevřeně promluvil během setkání s českými biskupy. Jak referoval pro Vatikánský rozhlas arcibiskup Graubner, papež přiznal, že rozumí vztahu ke staré liturgii u starých lidí, kteří ji ještě pamatují, avšak naprosto nechápe postoj mladých lidí, kteří preferují tuto formu liturgie. Ač to nemusí být na první pohled zřejmé, mohou tradicionalisté číst tato slova s jistou dávkou naděje. Jorge Bergoglio totiž netrvá rigidně na jedné vytvořeném názoru. Rád se nechá poučit. Jak přiznal během tiskové konference v letadle cestou z Ria do Říma, kdysi nesnášel charismatiky a nerozuměl jim. Pak jej nicméně přesvědčili a nedávno přislíbil účast na jejich kongresu. Totéž se jistě může stát i s tradicionalisty. Museli by však Františka přesvědčit. Papež by musel uznat, že obliba staré liturgie není pouhým ritualismem, nýbrž že je pro ně skutečným zdrojem, který je zasahuje, uchvacuje a v mnoha případech hluboce proměňuje život, když je přivádí k setkání s Bohem.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

NOVÝ ZAČÁTEK

Svatý Hippolyt Římský

„Otče, který znáš srdce všech, dej tomuto svému služebníku, kterého sis vyvolil k biskupské službě, aby pásl tvé svaté stádece... Dej, aby měl velekněžského ducha, moc odpuštět hříchy podle Tvého pověření, aby uděloval služby podle Tvého příkazu a rozvažoval všechno, co bylo svázáno, mocí, kterou jsi dal apoštolům. Dej mu, aby Ti byl příjemný mírností a čistotou srdce, aby Ti přinášel libou vůni, skrze tvého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána. V něm Ti patří sláva, moc a čest s Duchem Svatým, nyní i na věky věků.“ (Hippolyt Římský: *Apoštoltské tradice*, Refugium 2000)

Po pronesení modlitby všichni přítomní nového římského biskupa Hippolyta na znamení pokoje políbili. Ne ale celá římská křesťanská obec. Město už totiž jednoho biskupa mělo.

Kde se vlastně vůbec první papežské schizma vzalo? A kdo byl Hippolyt, který se odvážil postavit proti právoplatně zvolenému papeži?

Horlivý křesťan

Hippolyt nebyl původně Říman, zdá se, že pocházel z Řecka. Byl nadaný a neobvykle vzdělaný. A brzy dokázal, jak mohou takové dary prospět Církvi. Píše řadu textů, které významně ovlivňují křesťany jeho doby. Publikuje polemické spisy proti bludům i výklady knih Písma. V knize známé pod názvem *Apoštoltská tradice* seznamuje s liturgií a zvyklostmi Církve. Význam díla můžeme vidět i z toho, že se, na rozdíl od řeckého originálu, dochovalo v latinském, koptském, arabském a etiopském překladu.

Hippolyt byl ale nejen plodným spisovatelem, ale také, a především, horlivým křesťanem. A jako horlivý, aktivní a vzdělaný kněz byl samozřejmě i v centru velkého sporu, který hýbal Církvi nejen v Římě. V jeho době, na počátku

Jak došlo k prvnímu papežskému schizmatu? A kdo byl Hippolyt, jenž se odvážil postavit proti právoplatně zvolenému papeži, a jehož přesto uctíváme jako světce?

třetího století, Církev přes časté pronásledování rostla. Už to nebyly jen malé skupinky učedníků, ale čím dál početnější, bohatě strukturované obce. S počtem věřících rostlo i množství problémů, s nimiž se Církev musela vyrovnat. Pastýři se mnohem častěji setkávali s vážným selháním věřících, ať už byl důvodem

Hippolyt nabízí svatému Štěpánovi mučednickou korunu (San Lorenzo, 6. stol.). Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

strach z pronásledování nebo zkrátka málo radikální rozhodnutí následovat Krista. Křesťanství je náboženství nového začátku, ale co s těmi, kteří nový začátek promrhají a znovu selžou? S těmi, kteří zaprou Krista buď slovy v době pronásledování nebo odsouzeníhodnými činy mimo něj?

Co s hříšníky?

Do třetího století přivedl římskou Církev papež Zefyrinus. Byl to on, kdo rozhodl, že novou šanci mají dostat i křesťané, kteří vážně selžou po křtu. Tedy, že se exkomunikovaní hříšníci i bludaři mohou

navrátit do společenství Církve, pokud prokážou lítost a přijmou přísné pokání. Hippolyt s rozhodnutím nesouhlasil. Církev přece má být snoubenka Kristova, jak nádherně popsal ve *Výkladu Velepísně*. Copak je to slučitelné se zradou, s překroucením Božího slova, se zvrácením pohanských nauk do křesťanské víry? Nevyžaduje snad následování Krista úplné odevzdání, které vylučuje možnost odpadnutí? V Hippolytových očích je Zefyrius jen nevzdělaný prostáček, který neměl před povýšením na biskupskou katedru ani dostatečnou církevní praxi. Je laxní a ohrožuje Církev nedostatečným bojem proti herezi a těžkému hříchu. Nositelům obojího je třeba říct jasně a definitivně Ne!

Hippolyt ve své horlivosti zapomněl na to, že Ježíš večeří s hříšníky. A není náhoda, že Pán udělal prvním pastýřem Církve člověka s čerstvou zkušeností selhání, zrady. Zkušenost, kterou měl svatý Petr, Hippolytovi chyběla. Přesto, a nebo možná právě proto, se on, vzdělaný, uznávaný a zbožný kněz, čím dál víc viděl jako jediný, kdo může coby Petřův nástupce Církve zachránit.

Vzdoropapež

Příležitost dostal v roce 217, kdy Zefyrius zemřel. Jeho nástupcem se stal Kalixt. Stejně jako Zefyrius byl prostého původu, pravděpodobně propuštěný otrok. Zastával také podobná stanoviska jako jeho předchůdce. Ve srovnání s novým papežem si mohl Hippolyt snadno připadat jako duchovní velikán, a podobně to viděli i další radikální vyznavači. Hippolytovi nejspíš nedalo příliš práce shromáždit značný počet stoupenců pro novou volbu a přesvědčit i některé z okolních biskupů, aby ho vysvětili. Poprvé v dějinách měla Církev dva papeže.

Nový samozvaný biskup nelenil a pustil se do boje s Kalixtem. Z tohoto období nám Hippolyt zanechal spis *Vyvrácení všech bludů*, který není jen polemikou proti heretikům, ale také obžalobou Kalixta, který je v knize představen jako člověk podezřelých mravů, lichvář a dokonce snad zloděj. Kdo jiný by taky mohl hájit zrádce víry?

Církev se v těch letech v Římské říši těšila relativnímu klidu, na jaře 222 nastoupil na trůn císař Alexandr Severus, který zaujal ke křesťanům shovívavý postoj. Lidová reakce na sebe ale nenechala dlouho čekat. V říjnu vypukly bouře, obětí honu na nenáviděné křesťany se stal i biskup Kalixt. Jeho stoupenci brzy zvolili nástupcem Urbana, který v otázce pokání hříšníků navázal na své předchůdce. Hippolyt nadále setrval v odporu a prohlašoval se za jediného biskupa Říma. S Urbanem se utkával celých osm let, až do jeho smrti. A nic se nezměnilo ani za Urbanova nástupce Ponciána. Tedy do okamžiku, kdy byl

v roce 235 zavražděn Alexandr Severus a vojsko prohlásilo císařem Maximina Thraxe. Ten nebyl na rozdíl od svého předchůdce vznešený Říman, ale prostý Thrák, kariérový voják, který se k moci nad armádou, a tudíž i říší vypracoval od píky. A zcela sdílel obecné postoje vůči křesťanům. Brzy proto začalo tvrdé pronásledování.

Konec schizmatu

Zásah dopadl jak na papeže Ponciána, tak na jeho protivníka Hippolyta. Ti, kteří vedli pět let tvrdý boj o římskou církev, se teď ocitli spolu ve vyhnanství v dolech kdesi na Sardinii.

Nevíme přesně, co se odehrálo mezi těmito dvěma muži během dvou let, které spolu v dole strávili, než je nelidské podmínky zahubily. Víme jen, že krátce po svém uvěznění oba poslali do Říma vzkaz. Poncián rezignoval na svůj úřad a umožnil tak volbu nástupce. Hippolyt se zachoval sice podobně, ale jeho čin je přece jen závažnější. I on se vzdal veške-

rých nároků na římský biskupský stolec, své straníky ale vyzval, aby přijali za biskupa toho, koho zvolí Ponciánova strana. Třináct let trvajících schizma skončilo.

Díky tomu může dnes Církev slavit společnou památku dvou římských mučedníků. Papeže Ponciána, a kněze Hippolyta. Vlastně vzdoropapeže Hippolyta, který se dokázal, dříve než zemřel pro Krista, podívat pravdivě na svůj dosavadní život a zahodit dlouholeté dílo, když ho poznal jako falešné. Poté, co sám před sebou, svými stoupenci, a především před Bohem uznal špatnost svého jednání a sklonil se před pravdou, byl pozván tím, který je Pravda, k novému začátku.

Martin Rosenbaum
(Mezititulky redakce)

Martin Rosenbaum,
člen Laických sdružení
sv. Dominika, pracuje
jako konzultant a lektor
v oblasti IT

JAKO MUŽE A ŽENU JE STVOŘIL

Církevní magisterium k genderu

V dnešní společnosti a politickém rozhodování se stále více projevují tzv. genderové koncepce usilující o smazání rozdílů mezi pohlavími. Jaký je postoj Církve k této problematice?

Genderové pohledy na člověka se začaly objevovat od 60. let 20. století. Jedná se o pojetí člověka, ve kterém se odděluje pohlaví osoby ve smyslu biologickém (lat., resp. angl. *sex*) a ve smyslu sociálních rolí a chování – *gender*. Také v genderovém pohledu na člověka se projevily koncepty a pohledy typické pro sociální vědy, tedy *esencialismus* (přesvědčení, že skutečnosti nějak jsou) a *konstruktivismus* (přesvědčení, že skutečnost se vytváří vlivem okolí, v tomto případě společnosti). V genderu je tedy esencialismus přesvědčení, že rozdíly mezi mužem a ženou skutečně existují, naopak konstruktivismus se domnívá, že rozdíly jsou jen

sociální konstrukt. Genderové koncepce se nejprve objevily především v akademické sociologii a dalších společenských vědách. Postupně se však takto nastavené vnímání skutečností (paradigma) začalo projevovat i ve společnosti a v politickém rozhodování. Tyto koncepce úzce souvisí s feministickým hnutím, konkrétně s jeho pozdějšími vlnami. Když se tyto koncepce více rozšířily (90. léta 20. století), začala na ně reagovat také Církev.

Blahoslavený Jan Pavel II.

Výraznější reakce církevního učitelského úřadu (Magisteria) byly zpočátku nepřímé a docházelo k nim v době pontifikátu

papeže blahoslaveného Jana Pavla II. Tento papež byl odborníkem právě na otázky spojené s manželstvím, rodinou, předáváním života, ženskou otázkou apod. Prvním obsáhlejším textem Jana Pavla II. k tomuto tématu je apoštolská exhortace *Familiaris consortio* z roku 1982, která vznikla na základě synody o rodině, dále soubor jeho katechezí o lidské lásce, sexualitě a předávání života, které později vyšly knižně pod názvem *Teologie těla*, a konečně apoštolský list o důstojnosti a povolání ženy *Mulieris dignitatem* z roku 1988. V tomto dokumentu papež zdůrazňuje, že muž a žena jsou povoláni, aby žili jeden pro druhého (č. 7). U ženy

je pak zdůrazněna především její existence pro druhé, která se projevuje přijímáním a dáváním lásky. A podtrhuje, že *důstojnost ženy se měří řádem lásky, který je v podstatě řádem spravedlnosti a lásky bliženské* (č. 30). V podobném duchu pak mluví dopis rodinám, který Jan Pavel II. vydal v roce 1994 a dopis ženám z roku 1995. V těchto dokumentech, a zvláště v dopisu rodinám, tvrdě odsuzuje všechny formy nespravedlivé diskriminace žen. Všechny tyto dokumenty zdůrazňují, že člověk je stvořen jako muž a žena (Gn 1, 27). Tito dva se mají navzájem doplňovat a podporovat na cestě životem a vytvářet rodinu jako prostor pro předávání života, kde žije jeden pro druhého.

Papežská kurie

K otázce genderu se pak konkrétněji vyjádřily o několik let později úřady (dikasteria) římské kurie. Jedná se o dokument Papežské rady pro rodinu: *Rodina, manželství a „fakticky existující soužití“* z roku 2000. V něm se mluví o postupné destrukci instituce manželství, při níž nelze podceňovat tzv. „gender“ ideologii. *Člověk jako muž a žena by nebyl zásadně podmíněn svým pohlavím, nýbrž kulturou* (č. 8). Konkrétně na téma genderového přístupu k ženské otázce pak reagovala Kongregace pro nauku víry pod vedením kardinála Ratzingera, která v roce 2004 vydala *List biskupům katolické církve o spolupráci mužů a žen*. Když osvětluje myšlenkovou koncepci genderu, mluví o dvou tendencích, z nichž jedna silně zdůrazňuje *podřízenost ženy ve snaze vyvolat spor. Žena, aby byla sama sebou, stává se soupeřkou muže*. Druhá tendence *ve snaze zabránit dominantnímu postavení jednoho nebo druhého pohlaví směřuje ke smazávání jejich rozdílností, které jsou považovány pouze za výsledek historicko-kulturní podmíněnosti*. Toto pojetí člověka je odmítnuto: *Tato antropologie, která zamýšlí hájit úsilí o rovnost ženy a její osvobození od biologického determinismu, ve skutečnosti inspirovala ideologie, které podporují např. zpochybnění rodiny s její přirozenou strukturou dvou rodičů, tedy otce a matky, zrovnoprávnění homosexuality s heterosexualitou a nový model polymorfní (mnohotvaré) sexuality* (č. 2). Kongregace naopak zdůrazňuje biblic-

Adam a Eva (Monreale, 12. století). Foto: <http://01varvara.wordpress.com>

Rozdílnost muže a ženy nemá být chápána jako důvod nesváru, který je nutné překonat popřením nebo vyrovnáním, ale jako možnost spolupráce, kterou je třeba pěstovat se vzájemnou úctou.

ké pojetí člověka „jako muže a ženu je stvořil“ (Gn 1,27) a rozvíjí biblické pojetí muže a ženy. Celý list zdůrazňuje na rozdíl od genderových koncepcí spolupráci. *Muž a žena jsou odlišní od počátku stvoření a zůstávají takovými v samém srdci věčnosti, jsou včleněni do Kristova velikonočního tajemství, a tudíž už nepocítují svou rozdílnost jako důvod nesváru, který je nutné překonat popřením nebo vyrovnáním, ale jako možnost spolupráce, kterou je třeba pěstovat se vzájemnou úctou* (č. 12). Ve svém závěru pak list zdůrazňuje aktuálnost ženských hodnot ve společnosti i Církvi. V podobném duchu, tedy o vzájemné odlišnosti a doplňování se muže a ženy v manželství, mluví *Kompendum sociální nauky církve* též z roku 2004 ve svém 224. článku.

Benedikt XVI.

Na konci svého pontifikátu se dvakrát proti genderu vyjádřil také emeritní papež Benedikt XVI. Nejprve ve svém posledním předvánočním projevu ke kardinálům a pracovníkům římské kurie, když 21. prosince 2012 mluvil o ideologiích, které ohrožují rodinu a podstatu člověka a nastínil výzvy pro rok 2013. Zmínil jednu z teoreticek feminismu a genderu Simone de Beauvoir a její slavný výrok: *„Žena se ženou nerodí, ale stává.“* *V těchto slovech je dán základ toho, co se dnes prezentuje pod slovníkovým heslem gender jako nová filozofie sexuality. (...) Hluboká pomýlenost této teorie a z ní vycházející antropologické revoluce je evidentní*. Podruhé v promluvě pro papežskou radu Cor Unum 19. ledna 2013, kterou zaměřil proti egoismu a požitkářství, přičemž opět kritizoval nesprávné antropologické ideologie. Na konci projevu zmínil také gender: *Nesouhlas s filozofiemi typu gender odůvodňuje Církev skutečností, že reciprocita muže a ženy je vyjádřením krásy přirozenosti, zamýšlené Stvořitelem*.

Svatý otec František

Také Svätý otec František, byť ne tak zřetelně, pokračuje v mnohém, co bylo nastíněno jeho předchůdci. Jeho veliký důraz na praktickou lásku k chudým je

projevem „ženského génia“, který je tak důležitý ve všech projevech sociálního života a má se podpořit účastí žen na důležitých rozhodovacích postech ve společnosti i Církvi (dle *Evangelium gaudium* 103). V tomto článku své exhortace navazuje na blahoslaveného Jana Pavla II., zvláště na list *Mulieris dignitatem*, když píše: *Církev uznává neodmyslitelný vklad ženy do společnosti, její senzibilitu, intuici a určité zvláštní schopnosti, které jsou obvykle vlastní spíše ženám než mužům. Kupříkladu speciální pozornost žen*

vůči druhým vyjadřující se zvláště, byť ne výlučně mateřstvím. S potěšením sleduji, jak mnohé ženy sdílejí pastorační odpovědnost spolu s kněžími, přispívají k doprovázení lidí, rodin či skupin a nabízejí nové pohledy k teologické reflexi (EG 103).

Učitelství úřad Církve jasně setrvává na tom, že člověk je stvořen jako muž a žena, kteří se mají navzájem doplňovat a spolupracovat. (Pokud bychom toto pojetí pojmenovali genderovým slovníkem, je blíže esencialistickému pojetí a jasně odmítá konstruktivistické koncepce).

Církev tedy stále znovu zdůrazňuje, že muž a žena mají stejnou důstojnost Božích dětí, ale nejsou stejní. Jejich úkolem je vzájemná spolupráce na Božím díle ve světě a na hlásání evangelia všem, jak to zdůrazňuje papež František ve své exhortaci *Radost evangelia*.

P. Radim Cigánek

P. PhDr. Mgr. Radim Cigánek, farní vikář farnosti Beroun, kaplan Svatojánské koleje

DÍTĚ NA OKRAJI SPOLEČNOSTI

Dítě a falešná solidarita

Vzhledem ke stagnaci sociologie a systémové neznalosti ekonomie ve věci rodiny a dítěte se sociální problematice začali věnovat právníci. Jeden z prvních právníků věnujících se po listopadu 1989 profesionálně sociální politice, byl Prof. JUDr. Igor Tomeš, CSc. V roli náměstka, tehdy federálního ministra práce a sociálních věcí, se koncepčně podílel na transformaci sociální politiky. Po roce 1990 došlo k zásadním změnám v oblasti financování důchodů, zdravotnictví a v neposlední řadě také ke změnám v daňové legislativě. Zákon č. 100/1988 Sb., s neutrálním názvem: „O sociálním zabezpečení“, byl necitlivě změněn na zákon č. 155/1995 Sb., se zcela nepravdivým názvem „O důchodovém pojištění“ (správně „O důchodové daní“).

Homo socialis versus economicus

Z jakých tezí tehdejší odborníci při formulování nových zákonů v sociální oblasti vycházeli, nám prozradí knížka renomovaného právníka Prof. I. Tomeše *Sociální politika, teorie a mezinárodní zkušenost* (Socioklub 2001). Uvedu dva příklady z jeho publikace:

První příklad je z I. kapitoly, cituji: „V (před)minulém století se vedl spor mezi renomovanými ekonomy a sociology o tom, zda člověk je svou povahou *homo economicus* nebo *homo socialis*. Teprve ve dvacátém století se obecně uznalo, že podstatou člověka není ekonomická činnost. Ekonomické činnosti jsou jen instrumentem k lidskému žití a rozvoji. Tím se vytvořil i prostor pro nové pojetí funkce sociální politiky státu.“

Všichni samozřejmě uznáváme, že člověk je tvor společenský. Každý z nás ale musí také jíst, pít, odívat se, opatřit si obydlí, do něj teplo a světlo. To všechno ovšem stojí peníze, a ty si nikdo nevydělá tak, že lehce propluje životem. Člověk přece není jepice, aby po zrození jeden den protančil se svými vrstevníky a pak v klidu zahynul, nestaraje se o zárodky nového života, které zasel. Rodiče musí malého člověčka opatřit tisícem věcí, obklopit ho péčí, vychovávat ho, podporovat jeho zvědavost a následně mu umožnit i vystudovat. To stojí rodiče mnoho úsilí i peněz po dobu osmnácti i více let.

Dovolím si konfrontovat pravdivost uvedeného citátu s demografickou

V průběžně financovaném důchodovém systému je třeba vedle práce zohledňovat také výchovu dětí. Jedině na tom lze založit prorůstovou a pronatalitní reformu sociálního státu.

statistikou z historicky nedávné české reality. Máme rok 1992. Tehdejší Česká národní rada odhlasovala zákon o daních z příjmů fyzických osob. Následně jej podepsali pánové Uhde a Klaus. Zákon vyšel ve sbírce zákonů pod číslem 586/1992 Sb. a začal platit od 1. 1. 1993 (více ve 2. článku *Ekonomové a dítě*, RCM 20/2013). Výsledek, v podobě holé pravdy definované na základě dat Českého statistického úřadu, je v následující tabulce:

Tabulka: Počet živě narozených dětí v kalendářních letech

Rok	Novorozenci
1993	121 025
1994	106 579
1995	96 097
1996	90 446

V této chvíli si může každý soudný občan již sám odpovědět, nakolik je citované tvrzení pana profesora Tomeše pravdivé. Takovéto „nové pojetí funkce sociálního

státu“ obývaného jen lidmi typu homo socialis je utopií. Lidé jsou nejen společenší, ale také čím dál chytřejší. Proto se v nich probudil panem profesorem slavně, za účasti dalších blíže nespecifikovaných odborníků pohřbený homo economicus. Tento zmrtvýchvstalý člověk ekonomický si hravě spočítal, že je pro něj daleko výhodnější děti nemít. Tím se homo economicus nestal méně společenským, zato vyměnil sociální síť, do které jsou dnes státem neprávem házení pracující rodiče dětí, za návštěvy divadel, pěkné oblečení, každoroční zahraniční rekreace, pořízení nového bytu nebo domku, nové auto.

Celospolečenský dopad takovéto pomýlené teorie převedené do praxe je dokonce zákeřný. Zákeřný, protože demografická deprese se projeví jako problém při financování pilířů sociálního státu až s časovým odstupem jedné generace.

Zvýhodněné postavení žen?

Druhý příklad je z kapitoly 12/7 nazvané Zvýhodněné postavení žen, citují: „*Jiná je otázka diferenciací věku žen podle počtu vychovaných dětí. Je to dědičtí totaliti. ... Ženy s více dětmi by měly být zvýhodňovány (pokud vůbec) v době péče o děti, tedy v době vzniku a trvání sociální události, nikoliv až v období důchodového věku. Argument, že měly těžší život a dvojitou směnu, je jen politickým argumentem, který nemá opodstatnění v demografii.*“

Již použitý politický argument shazující ženy – matky, argument jak vystříženeý ze slovníku padesátých let minulého století, je zde zcela a úplně nepatřičný. Navíc zvýhodňování žen – matek v době „vzniku a trvání sociální události“ se nejen nekonalo, dokonce se zvrhlo v pravý opak s tvrdými demografickými dopady na populaci (viz výše uvedená tabulka).

Takovéto likvidační „nové pojetí sociálního státu“, v podobě neoliberální sociální legislativy, následně uvedlo pilíře sociálního státu do problémové zóny. Problémy se mají řešit na úrovni státu reformními zákony. Proto se následně podívám, jak si s tím poradili právníci na té nejvyšší úrovni. Takovými jsou, alespoň podle převažujícího mínění veřejnosti, soudci ústavního soudu.

Kauza Sochor

Jako příklad se přímo nabízí kauza K. Sochora, člověka dobře vydělávajícího, kterému se znelíbilo, že platí vysoké sociální pojištění. Spočítal si, že se mu peníze vložené do sociálního, resp. důchodového pojištění nevrátí v podobě adekvátní výše starobního důchodu. Jedná se o typický příklad nepochopení principu financování I. důchodového pilíře jak ze strany stěžovatele, tak následně ze strany většiny právníků Ústav-

Člověk přece není jepice, aby po zrození jeden den protančil se svými vrstevníky a pak v klidu zahynul, nestaraje se o zárodky nového života, které zasel.

ního soudu v Brně, kteří v kauze Sochor v plénu rozhodovali. Výsledkem tohoto systémového omylu ústavních soudců je nález Ústavního soudu v Brně ze dne 16. 4. 2010, potvrzující falešnou solidaritu ve věci změny výpočtu výše důchodu. Důsledkem je tzv. Malá důchodová reforma. Bylo to vítězství bohatých nad chudými. Vítězství potvrzující platnost systémově zmatečné legislativy z doby

transformace sociálního státu na začátku let devadesátých minulého století.

V jakém duchu se před ústavním soudem rozhodovalo v kauze K. Sochora, ukáže následující. V odůvodnění řekla soudkyně ústavního soudu Dagmar Lastovecká větu, citují: „*I solidarita má své hranice, nemůže být natolik vychýlená, aby ji někteří lidé pocítovali jako nespravedlnost.*“ A dále táž soudkyně sdělila: „*Ústavní soud nepochybně samotný princip mezigenerační solidarity.*“

Jednou zaplať, dvakrát inkasuj

Problém je v naprostém nepochopení skutečné zásluhovosti v průběžně financovaném důchodovém systému paní soudkyně ústavního soudu, a nejen její nepochopení. Na paní soudkyni měl v této věci nepochybně vliv výrok navrhovatele, pana K. Sochora: „*Princip solidarity není právním principem, ale etickou kategorií, označující soudržnost, pospolitost nebo příslušnost člověka k nějakému celku. Solidarita v důchodovém zabezpečení se uplatňuje už i tím, že do systému přispívají bez ohledu na budoucí čerpání nejvíce ti, kteří mají vyšší příjmy.*“ Pan Sochor se zcela principiálně zmýlil, zejména výrokem: „*Bez ohledu na budoucí čerpání.*“ Hlásal před ústavním soudem solidaritu falešnou a uspěl. Nedivím se jemu ani soudcům ústavní-

Louis Le Nain: Šťastná rodina (1642). Foto: Wikimedia Commons

ho soudu. Již nepravdivý název zákona č. 155/1995 Sb. „O důchodovém pojištění“ k této mylce svádí.

Problém, o kterém soudci Ústavního soudu v Brně rozhodovali, se dá osvětlit také na následujícím příkladu. V obchodě s elektronikou, který má dva východy s pokladnami do dvou ulic, si vyberu drahou akustickou soupravu. Jdu s ní k pokladně, zaplatím a odcházím se zbožím z obchodu. Následně se vrátím s paragonem, vyberu z regálu ještě jednou stejné zboží a odnesu jej k druhému východu. Tam předložím paragon s vysvětlením, že jsem si spletl východy. S de facto nezaplaceným zbožím následně projdu bez problémů přes pokladnu.

Označili byste uvedenou situaci, kdy jednou zaplatím a následně odnesu dvojnásobek zaplaceného zboží, za krádež? Dovolím si předpokládat, že ano. Pan K. Sochor jednal věcně stejně. Zaplatil peníze na sociální pojištění, ze kterého je přímo financován důchod rodičů. Následně předstoupil před ústavní soud a domáhal se dalšího, dokonce vyššího plnění z téže platby, již jednou utracené na důchody jeho rodičů, formou zvýšení vlastního starobního důchodu. Většina ústavních soudců na princip jednou zaplatit a dvakrát inkasuj, kývla.

Je zde na místě v této souvislosti vzpomenout výrok jiného ústavního soudu. Ústavního soudu Spolkové republiky Německo a jeho nálezu ze dne 7. 7. 1992

ve věci nazvané „Trümmerfrauenurteil“. Jednalo se o proces, ve kterém bylo prokázáno, že žena pracující jako myčka v hotelu, která vychovala devět dětí, by dostala 250 DM důchodu měsíčně. Přitom její děti odváděly ze svých příjmů do systému sociálního zabezpečení měsíčně celkem 8000 DM. Na základě rozsáhlé ekonomické analýzy německý

Člověk ekonomický si hravě spočítal, že je pro něj daleko výhodnější děti nemít. Vymanil se ze sociální sítě, do které jsou dnes státem neprávem házení pracující rodiče dětí.

ústavní soud zavázal zákonodárce zlepšit situaci rodin při každé novelizaci všech zákonů vztahujících se k přerozdělování.

Autoremeduru!

Vzhledem k výše uvedeným faktům si dovoluji požádat soudce Ústavního soudu v Brně, aby se znovu zabývali kauzou K. Sochora. Zabývali komplexně, tj. na základě rozsáhlé ekonomické analýzy, stejně jako německý ústavní soud. Je zcela nezbytné dořešit principiálně důležitější část zásluhovosti v průběžně

financovaném důchodovém systému, zohlednění výchovy dětí. Jedná se o neopominutelnou část kauzy Sochor, kterou se ústavní soud vůbec nezabýval.

Nastolíme-li plně (práce plus výchova dětí), a nikoli polovičatě (jen práce), zásluhovost ve státem garantovaném I. důchodovém pilíři, učiníme zcela principiální krok ke skutečným reformám průběžně financovaných systémů sociálního státu. Samozřejmě nemám na mysli reformy ve smyslu parametrických úprav, nebo dokonce reformy pojaté jako bankovní produkty. Mám na zřeteli prorůstovou a pronatalitní důchodovou reformu, která postupně, a proto sociálně citlivě, protože v průběhu jedné generace, částečně vyloučí bezdětné z I. důchodového pilíře. Jen takto pojatá důchodová reforma dá mladé generaci, jejíž životní perspektivy se zcela ztratily v právních kličkách současné sociální legislativy, nové životní perspektivy. Perspektivy osobní, pracovní i rodinné. Výsledkem bude, po 34 letech nepřetržité demografické deprese, dostatek šťastných, rodiči pečlivě a s láskou vychovávaných dětí.

Ivo Patta

*Pokračování v dalším čísle
(Mezitulky redakce)*

*Ivo Patta spolupracuje
s Centrem pro sociální
a ekonomické strategie
Univerzity Karlovy*

DEMAGOGICKÁ ZPRÁVA OSN O VATIKÁNU

Komise OSN pro práva dítěte vydala 5. února zprávu o způsobu, jak Vatikán reagoval na sexuální zneužívání nezletilých kněžími. Patnáctistránková zpráva neobsahuje jedinou odvolávku nebo cokoliv podobného. Svědčí však o skutečné agendě autorů.

Panel OSN užívá sexuální zneužívání nezletilých jako záminku pro skutečný cíl: chce, aby se Vatikán podřídil jeho autoritě, a to nejen ve věcech, jež zahrnuje mezinárodní právo – chce, aby Církev

změnila kanonické právo a přijala sekuární sexuální etiku.

Na str. 3 zprávy se říká, že Svatý stolec by měl „podniknout nutné kroky, aby zrušil veškeré své výhrady a zajistil přednost úmluv OSN před vnitřními zákony a regulacemi“. Výslovně říká: „Komise doporučuje, aby Svatý stolec celkově zhodnotil svůj normativní rámec, zvláště kanonické právo, a tak zajistil plný soulad s Úmluvou. Jinými slovy, učitelský úřad Církve, Magisterium, tedy papež

společně s biskupy, by se měli podrobit OSN. To by znamenalo něco podobného jako žádat kongres Spojených států, aby zajistil soulad svých zákonů s předpisy OSN. Arogance je zde příliš mírné slovo.

Na str. 12–13 Komise žádá, aby Církev změnila své učení o potratu a antikoncepci; říká také, že Církev musí dělat více pro HIV/AIDS.

Je zjevné, že Komise si tuto věc nepromyslela. Kdyby se všichni řídili učním Církve o sexualitě, tak bychom

především tento problém neměli. Přesněji řečeno: ti, kdo se odvolávají na HIV/AIDS, to činí proto, že žijí lehkomyšlný život, který je protikladem požadavku Církve na kázeň.

Komise chce poručníkovanat Církev do té míry, že vyžaduje, aby Církev změnila užívání termínu „nemanželské děti“. Rovněž Vatikánu nařizuje, aby nařídil katolickým školám změnit učebnice a zbavit se údajných „genderových stereotypů“. Nejenže to je další příklad zneužívání moci: Komise nepodává žádné zdůvodnění svých požadavků. Někdo by měl těmto expertům říci, že Vatikán nenařizuje katolickým školám, jaké učebnice a osnovy mají používat.

Komise poučuje Vatikán o potřebě „programů bdělosti“ a požaduje „systematický trénink“ lidí, kteří pracují s nezletilými. Ale kdo si myslí, že s těmito iniciativami začal? To vysvětluje, proč sexuální zneužívání *není dnes problém katolických komunit v té míře jako jinde.*

Komise si musí pospíšet, má-li o tento problém skutečně zájem.

Na str. 8 Komise instruuje Vatikán, aby skončil s tělesnými tresty a doplnil v tomto směru „jak kanonické právo, tak zákony státu Vatikán“. Je smutnou ironií, že OSN podrobně líčí, jak za poslední tři roky bylo 10 tisíc syrských dětí mučeno a zabito. Syrské děti jsou znásilňovány a bity „kovovými kabely, rákoskami a dřevěnými i kovovými holemi“; dostávají také elektrické šoky, a to i na genitálie“. Odtrhávají jim nehty a jsou páleny cigaretovými špačky. Většinu těchto barbarských činů vykonávají vládní činitelé, přesto se nepožaduje, aby se syrští činitelé podrobili OSN.

Jediný příklad církevního selhání je kolosální omyl: na str. 7 se uvádějí Magdalenské prádelny jako instituce, jež nutila dívky „k otročké práci a v otročských podmínkách, kdy byly dívky podrobovány krutému a ponižujícímu zacházení i tělesnému a sexuálnímu zneužívání“. To

je naprostá lež. Zpráva Martina McAleese, vyšetřovatele pověřeného irskou vládou, ukazuje, že nic z toho není pravda. Katolická liga uveřejnila moji analýzu „Mýty o Magdalenských prádelnách“, která je k dispozici na webových stránkách Ligy. Zpráva Komise je urážlivá.

Nakonec zpráva říká, že Církev musí ukončit praxi „baby boxů“. V řadě zemí jsou odkládací boxy u sirotčinců; jsou tam umístěny, aby pomohly dívkám, jež jsou těhotné mimo manželství a nemohou se o své děti starat, takže dovolují jiným, aby se o jejich děti starali. Je to humánní praxe, která je rozšířená např. v Jižní Koreji. Nelidské je naopak zabíjet děti v děloze, což je přesně to, co Komise doporučuje.

Uvedená zpráva je čirou demagogií. Je zlomyslná a nepřesná.

Bill Donohue

právník, zakladatel a předseda „Katolické ligy pro náboženská a občanská práva“

<http://www.catholicleague.org>

Z angličtiny přeložila –mf–

PROČ TAM VISÍ POŘÁD?

V dominikánském kostele visí na zdi opravdu hodně velký kříž, řekla bych, že bude mít přes dva metry.

Jednou se Kryštof před něj postavil a dlouze se na něj zadíval. Už to je zvláštní, protože se většinou nedovede udržet ani chvilku v klidu. Po pár minutách se ke mně obrátil a zeptal se:

„Proč tam visí?“

„Tady bylo na zdi místo, tak tam ten kříž pověsili,“ odpověděla jsem.

„Ale ne,“ mračil se Kryštof, že nebyl pochopen. „Proč tam visí pořád?“

Ani teď jsem nepochopila a vysvětlovala, že ve zdi je pořádná skoba, která udrží i tak velký kříž...

Zarazil mě uprostřed řeči a s pohledem, který říkal „jak jsou ti dospělí nechápaví“, znovu zopakoval svou otázku, ještě naléhavěji a s důrazem na slovo „pořád“: „Proč tam visí pořád?“

A tu jsem teprve pochopila, že přede mnou stojí Malý princ, který řeší největ-

Mistr z Liesbornu: Ukřižovaný Kristus (cca 1480)
Foto: <http://catholicityandcovenant.blogspot.cz>

ší otázky lidstva, zatímco já se zabývám skobami a hřebíky. Pro kterého je nepochopitelné, že jedni dospělí jedou vlakem tam, zatímco jiní už se vrací a přitom nejedou za těmi prvními. Za čím se tedy honí a proč nejdou docela pomalu

ke studánce? Proč proběhnou v rychlosti kolem (mají, ach, tolik práce) a proč se nezastaví u kříže a nezajímají se, proč tady Kristus pořád visí?

Pochopila jsem, že se ptá na Krista jako znamení, kterému se bude odpovídat. Na Krista, který celé lidské dějiny visí nad světem a čeká na to, že se některé dítě u něj zastaví. Protože dospělí nemají čas. Protože dospělí se nemusí ptát, všechno už vědí. Jenom děti zajímá, na co Kristus čeká. Proč tady pořád visí, třebaže si ho málokdo všimne.

A tak si občas k tomu kříži stoupnu a říkám Kristu:

„Pane, jsem tvé padesátileté dítě. Nedopusť, aby se ze mě stal někdy dospělý. Dávej mi stále srdce dítěte. Slibuji, že si znovu přečtu Malého prince a oloupu slupky ze svého srdce, abych rozuměla ostatním Malým princům, kteří běhají po světě kolem nás.“

Jitka Hosanna Štěpánková

SEXUÁLNÍ VÝCHOVA V PŘÍMÉM PŘENOSU ANEB POJĎTE DO KINA

Sexuální výchova v Čechách je nyní i název nového českého dokumentárního filmu. Natočila ho na můj podnět paní režisérka Dagmar Smržová, s kterou jsem již dříve spolupracovala na jiném zajímavém projektu *Zachraňte Edwardse*. Po něm Dáša hledala své nové téma a kauza sexuální výchovy byla tehdy v plném proudu. Navrhla jsem jí, ať to zkusí, s tím, že to není lehké téma, a že zdaleka nemusí být tak dobře přijímané i uchopitelné jako její předchozí projekt.

Dagmar Smržová je však žena velkých výzev, a tak se toho chopila s plným nasazením. Pro natáčení se jí podařilo získat spoluautora nejkontroverznější části *Příručky k sexuální výchově*, autora kapitol o sexuálních hrách PaedDr. Pavla Petrnoška. Ten byl tehdy jedním z největších odpůrců našeho rodičovského sdružení – Výboru na obranu rodičovských práv (VORP). Petrnošek kromě ředitelování na jedné pražské základní škole zvládá školit o sexuální výchově nejen děti, ale i další učite-

le, a to doslova po celé naší republice. Kauza sexuální výchovy nijak neotřásla jeho přesvědčením, že dělá dobrou věc a skvělou osvětu.

Petrnošek svolil, že se nechá natočit při tom, jak v sexuální výchově školí jeden pedagogický sbor na malé, krásné, ba přímo poetické (moravské!) vesnici. Tedy v místě, kde byste jeho přítomnost skoro nečekali, protože třeba žijete v podobném omylu jako já. Že přece kořeny vesnice, a moravské k tomu, by měly na rozdíl od Prahy být aspoň trochu zdravé. Ale to byl můj obrovský omyl. Jen jedna jediná věřící pedagožka dokáže trochu oponovat tomu, co se před vašimi očima bude odehrávat. Svět víry a hodnot je zde postaven do dokonalého protikladu věcem odehrávajícím se na pedagogickém školení. Paní ředitelka připomínající „soušku“ z 50. let si totiž přítomnost páně Petrnoška doslova užívá. Odhodí zábrany věku i stavu, a když ji sledujete, jak se chichotá jako nezralá dívka, pocity trapnosti a ubohosti s vámi

cloumají celkem silně. Zvláště když na závěr té trapné ubohosti děkuje, jak moc je profesně i lidsky Petrnošek pozvedl. Většina pedagogického sboru je na tom ale podobně. V tomto duchu se nese celé školení. Tragikomičnost spočívá v tom, že Petrnošek toužil být hercem, a tak opojen přítomností kamery předvádí s bezostyšným upřímným nadšením opravdu všechno. Je něco hodně jiného číst, jak to dělá, anebo to i vidět. Kamera totiž zachycuje neuvěřitelné detaily, které jsou podtržené dokonale vybranou hudbou, a tak na tento film jen tak nezapomenete. Bude vás možná šokovat a padnou otázky, jak je tohle možné.

Pokud se však podaří vzbudit další celospolečenskou diskusi o tom, jaké metody se ve školství mají používat, jaká má být osobnost učitele a jeho morálka, tak aby mohl vychovávat vaše/naše děti, naplní se smysl tohoto filmu, a proto takový šok stojí za to. To, co zde totiž uvidíte, je stále plně aktuální a ohrožuje

Dokončení na str. 15

UNIKÁTNÍ BROŽURA. Padesát kněží přibližuje příběh svého povolání. Provedou postní dobou

V diecézním Roce povolání vydává hradecké biskupství průvodce postem na každý den. Diecézní kněží v něm svědčí o své vlastní cestě za Kristem.

Pět desítek kněží z královéhradecké diecéze napsalo osobní svědectví o svém povolání. Čtenáři si mohou přečíst každý den jedno – v brožuře *Půst v Roce povolání*, kterou právě vydává hradecké biskupství.

Knížka navazuje na sérii loňských průvodců adventem, postem a Velikonocemi, kde se úvahy kněží vztahovaly k celosvětovému Roku víry. Nyní, v diecézním Roce povolání, který vyhlásil biskup Jan Vokál, duchovní vydávají svědectví o své osobní cestě za Kristem. Jejich úvahy jsou zároveň provázány s texty evangelií na příslušný den postní doby od Popeleční středy až po Slavnost Zmrtvýchvstání Páně.

„V knížce se o svou zkušenost podělí velká část kněží z naší diecéze. Vnímám to jako jejich příspěvek k Roku povolání a děkuji jim za to, že takto otevírají svá srdce,“ řekl biskup Jan Vokál.

Knížku lze koupit ve farnostech hradecké diecéze, v královéhradeckém knihkupectví U katedrály nebo objednat na biskupstvi@bihk.cz. Cena jedné brožury je 45 Kč plus poštovné.

<http://www.bihk.cz>

Jak to vidí Jakub Sluka

I homosexuálové mají právo na dítě (?)

Děti nejsou jako kdysi otroci, které si mohl každý sehnat, jak bylo libo. Člověk nemůže být za žádnou cenu předmětem obchodování a handlování, jako by to byla věc.

Snaživá rakouská europoslankyně Lunacek úspěšně prosadila dokument vedoucí k zaručení práv homosexuálů v EU. V případě homosexuálů tento hon za právy nakonec dříve či později vždycky skončí u otázky práva na dítě, o tom se přesvědčila řada zemí. Přemýšlím, co to asi takové právo na dítě znamená.

Zdá se mi, že existují dva rozměry práva na něco. Ten první spočívá ve vymahatelnosti, takže když mám právo na svobodu projevu a někdo mi ji upírá, prásknu ho u soudu, a pokud má soud rozum, dá mi za pravdu. Stejně tak mám právo třeba na to, postavit si mrakodrap. Zařídím povolení, seženu firmu, vykradu banku a začnu kopat. Když za mnou přijde rozzlobený soused a začne mi ničit bagr a zasypávat díru v zemi, buď zasypu já jeho, nebo to opět pošenu vejš a soud mi dá za pravdu.

Vedle toho však ještě existuje něco jako předpoklad pro uplatnění práva. Pokud ten chybí, žádnou cestou se vymáhat nedá, ačkoli právo samotné pořád existuje. K jeho uplatnění zkrátka potřebuji něco navíc, třeba peníze. Takže se například seberu, objedu tři bazáče a hledám

slušnou ojetinu, protože má škodárna se prostě nehne dál. Ale ouha, pan prodáváč odmítá vyjít mi vstříc, a to z jednoho prostého důvodu – nemám ani vindru. Ale já mám přeci právo na auto?! Jistě, o tom není sebemenších pochyb, ale bez peněz to asi těžko půjde. Můžu se pak jít vyplatat na policii, na soud, do Bruselu, k panu Obamovi, ale nic s tím nenadělám. Bez peněz do hospody nelez. Pozor, pořád mám právo zcela svobodně si koupit auto, ale chybí mi to „něco“. Samozřejmě ihned po sehnání toho „něčeho“ si můžu nakupovat až do zbláznění.

Nebo: Strašně rád bych měl doktorát z filozofie. Spokojeně si to kráčím na přijímací řízení, odkud jsem ale po minutě nemilosrdně vykopnut, jelikož jsem prozatím dosáhl pouze vzdělání na střední odborné škole číšnické. Mám právo na doktorát? Samozřejmě, ale bez magisterského titulu to prostě nepůjde. Opět mi „něco“ chybí.

Zdá se mi nepopiratelné, že každý člověk (heterosexuál, bisexuál, homosexuál, transsexuál, intersexuál, pseudohypersupersexuál atd. atd.) má jakési právo mít děti. Reprodukce je součástí

lidské přirozenosti a jen tak dál. Jestliže mi někdo zakazuje mít děti, měl by se přestěhovat do Číny, kde razí podobné myšlenky, u nás to nepůjde. Jsou ale děti něčím, co si můžu vydupat, ačkoli „na to prostě nemám“? Soužití dvou pohlaví prostě k dětem nepovede, ani kdyby se oni zájemci rozkrájeli. Takže mají právo na dítě? V jistém smyslu ano, ale jen pokud „na něj mají“. Pokud chtějí pokračovat v homosexuálním soužití, mají jednoduše smůlu. Auta se nedávají zadarmo, tituly vyžadují studium a plození dětí vyžaduje JEHO a JI.

Děti nejsou jako kdysi otroci, které si mohl každý sehnat, jak bylo libo (i na to ale potřeboval peníze, že...). Dnes víme, že člověk nemůže být za žádnou cenu předmětem obchodování a handlování, jako by to byla věc. Člověk je člověk a každý člověk pochází ze dvou RŮZNÝCH lidí. Můžeme o tom diskutovat, můžeme o tom vést spory a můžeme s tím klidně nesouhlasit, ale to je tak všechno, co proti tomu můžeme dělat.

Jakub Sluka

publicista a student historie
<http://jakubsluka.blog.idnes.cz>

Dokončení ze str. 14

v podstatě všechny školní děti. Málokoho napadne zajímat se, jaká školení učitelé vaší ZŠ podstupují, a informace se o tom nikde nepodávají. Je tedy důležité si při sledování celého filmu uvědomit, že nejde jen o jednu ukázkou jednoho ojedinělého školení, ale pokus systematicky přenastavit to, co je ještě normální, a co už nikoli.

Film má za sebou strastiplnou cestu na svět, pro Českou televizi byl možná málo „sexy“, a tak ho zatím odmítla, stejně tak i další velké televizní společnosti. Proto je jeho pražská premiéra zatím

jedinou veřejnou produkcí. Na druhou stranu věřím, že se podaří tento stav zvrátit a najít další kanály k jeho šíření.

Film bude mít premiéru 26. února 2014 ve 20.30 hodin v Bio Oko v Praze.

Jana Jochová Trlicová

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, I52 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 20 Kč, což za rok činí 440 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplat.

Letem světem

V říjnu loňského roku navštívil Koclířov P. Prof. Petr Piřha, aby zde pozdravil mariánské poutníky. Jeho slova jsou stále aktuální: „**Naléhá na mne stav naší společnosti.** Je to nemocná a bolavá společnost a my s ní cítíme slabost a bolest. Má duše už se přesytila přezíravostí mocných a mé srdce je sevřeno, když hledím na bídu a špínu kolem sebe. Má mysl je zmučena nesmysly, které stále slyším. Ohluchl jsem v křiku lží a hádek. Moje tvář se pokryla hanbou, protože nemohu říct: To oni, já k nim nepatřím. ... Ne, necítím se dobře. A přece. Miluji Boha, vím, že nebe je plné jeho rozumného, dokonalého řádu. Pro Boha miluji svou zemi a lidi, kteří ji obývají, a je mi jasné, že naše budoucnost je dána věrností, mravností a jasným rozumem. ... Přiznávám, že ve mně sílí hlas, který říká: **Požehnaná země, kde lidé usilují o dobro druhých, na vrchol hodnot staví pravdu a čest, neboť se budou radovat ze svobody. Ale nešťastná země, která za vrchol považuje pohodlí a žvanec, protože se propadne do rvaček o zbytky.**“

Stewart a Natasha Sutherlandovi mají tři děti. Žijí ve Velké Británii. V tuto chvíli čelí obvinění ze zanedbávání výchovy kvůli (po pěti letech první) rodinné dovolené, která ze školní docházky ukrojila šest (!) dní. Hrozí jim pokuta až 2000 liber a až tříměsíční pobyt za mřížemi. Oba rodiče

pracují na plný úvazek v časově náročných zaměstnáních, která jim nedovolují sladit rozvrh obou dovolených s letními prázdninami svých dětí. Všechny děti přitom studují bez problémů. „**Pozdě jsem pochopil, že rodiče běžně lžou a děti pak nechají doma. Jenže já své děti chci vychovávat k poctivosti, i když mi i škola dává „dobré rady, abych dovolenou skrýval za nemoc,**“

Koláž: mimi

říká otec dětí. Stát, a to kterýkoli v celé Evropě, prostě rodině žádnou autonomii nenechá a použije k tomu všechny dostupné (především represivní a politické) nástroje. I v naší zemi před pár dny koneckonců zazněl názor ministryně práce a sociálních věcí Marksové Tominové, která prohlašuje, že „**děti nepatří rodičům, primárně je za ně jako za další generaci zodpovědný stát. A ten je má vychovávat.**“

Kromě jiných mohl na olympiádě v Soči zaujmout polský reprezentant Kamil Stoch, dvojnásobný zlatý medailista ve skocích na lyžích. Před závody byl jako vždy na mši svaté a po svém skvělém výkonu zdůraznil: „Všechno, co mám, je od Boha. Jemu musíme být neustále vděční.“ Jeho dobrou formaci prokazuje také výrok, který si zapamatoval z promluvy blahoslaveného Jana Pavla II. a stále se jím řídí: „**Vy mladí, musíte od sebe vymáhat, být na sebe nároční, i když – anebo právě proto, že to jiní po vás nechtějí.**“

A něco pro inspiraci na závěr: **Na protest proti plánu zařadit do školní výuky genderovou ideologii bojkotují ve Francii rodiče školy a jeden den v měsíci nepouštějí děti do vyučování.** (I když nejsou takoví rodiče všichni – někteří své děti indoktrinují již od malička – či možná lépe řečeno neučí je myslet vlastní hlavou. To je případ sedmileté Charlotte, která napsala dopis společnosti Lego. Uvedla: „**Je mi sedm let a miluju lego, ale nelíbí se mi, že existuje více hraček pro chlapce a jen některé pro dívky.**“ Dostala za to prý velkou pochvalu od rodičů, kteří navíc dopis vyvěsili na sociálních sítích. Tam sbírá také body. Myslím, že když se tato zpráva objevila v rubrice Kuriozity na Aktuálně.cz, je to tak v pořádku.)

-zd-

23. 2.	Ne	7. neděle v mezidobí Lv 19,1–2.17–18, Žl 103, I Kor 3,16–23, Mt 5,38–48
24. 2.	Po	sv. Modest, biskup Jak 3,13–18, Žl 19, Mk 9,14–29
25. 2.	Út	sv. Valburga, abatyše OSB Jak 4,1–10, Žl 55, Mk 9,30–37
26. 2.	St	sv. Alexandr, biskup Jak 4,13–17, Žl 49, Mk 9,38–40
27. 2.	Čt	sv. Gabriel od Bolestné Panny Marie, řeholník CP Jak 5,1–6, Žl 49, Mk 9,41–50
28. 2.	Pá	sv. Roman, opat Jak 5,9–12, Žl 103, Mk 10,1–12
1. 3.	So	sv. Suitbert, biskup, misionář OSB Jak 5,13–20, Žl 141, Mk 10,13–16

2. 3.	Ne	8. neděle v mezidobí Iz 49,14–15, Žl 62, I Kor 4,1–5, Mt 6,24–34
3. 3.	Po	sv. Kunhuta, císařovna a řeholnice OSB I Petr 1,3–9, Žl 111, Mk 10,17–27
4. 3.	Út	sv. Kazimír I Petr 1,10–16, Žl 98, Mk 10,28–31
5. 3.	St	Popeleční středa (Den přísného postu) Jl 2,12–18, Žl 51, 2 Kor 5,20 – 6,2, Mt 6,1–6.16–18
6. 3.	Čt	bl. Friedrich (Bedřich, Miroslav) Dt 30,15–20, Žl 1, Lk 9,22–25
7. 3.	Pá	sv. Perpetua a Felicita, mučednice Iz 58,1–9a, Žl 51, Mt 9,14–15
8. 3.	So	sv. Jan z Boha, řeholník Iz 58,9b–14, Žl 86, Lk 5,27–32

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, fr. Cyprián Suchánek OP, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského č.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.

